
SANKT OLAV

St. Olav utkommer en gang ukentlig. — Abonnement både for inn- og utland tegnes på alle postkontorer eller direkte, skriftlig, i Ekspedisjonen, Akersveien 5. Abonnementspris kr. 2,50 pr. kvartal forskuddsvis betalt, — for utlandet tillegg av vedkommende lands avisporto. Oppsigelser må være Ekspedisjonen i hende senest 14 dager før hvert kvartalskifte. — Annonser må være innsendt innen mandag aften. — Manuskript innen fredag aften.

INNHold: Pater Wittes preken ved høimessen i Trondheim 10. april. — Katolisismen og det moderne Indien. — Augustin og Goethe. — Høitidsdag på Sylling. — Nytt fra de muhammedanske land. — Den eukaristiske kongress i Dublin. — Herhjemme — og derute.

ST. OLAVS REDAKSJON, AKERSVEIEN 5 - OSLO - TELEFON 25287

RETT + OG + SANNHET

Pater Wittes preken

ved høimessen i St. Olavskirken, Trondheim den 10. april.

Det er første gang, at jeg som overhyrde taler for menigheten i Trondheim, den by som blev utpekt til å være residensen for overhyrden for det nye kirkedistrikt Mellem-Norge. Jeg hilser Eder og alle troende i dette distrikt med apostelen Peters hilsen: Nåde og fred være Eder mangfoldig til del i Guds og Vårherres Jesu Kristi erkjennelse. (2. Petr. 1, 2, 3).

Pave Pius den XI. har funnet det gavnlige å opprette dette nye kirkedistrikt, idet han skilte Trøndelagen og Mørefylket ut av det forrige Apostoliske Vikariat i Norge. Så blev jeg kalt til å stå i spissen for dette nye kirkedistrikt. Ikke fordi jeg har ønsket mig denne stilling, heller ikke fordi jeg trodde mig skikket til den, nei — fordi jeg er sendt av Petri efterfølger, som i kraft av den ham av Kristus overdragne makt utsender lærere og hyrder, står jeg her som Eders overhyrde. Når jeg har myndighet til å lede Eder i det åndelige, har jeg den av ham som er satt av Kristus Jesus til å regjere hele Hans kirke. Når jeg er sendt for å lære Eder, lærer jeg ikke noget jeg selv har funnet ut, men jeg forelegger Kirkens lære, som er Kristi lære. Når jeg meddeler Eder de hellige Sakramenter, så lar jeg Eder drikke av de livets kilder, som Jesus Vårrelser har åpnet for oss, og som overhyrde har jeg å sørge for, at disse hellige av Kristus innstiftede Sakramenter blir meddelt de troende rett og gyldig, og at alle troende har rik anledning til å nære sin sjel med den livets kraft som flyter av disse hellige Sakramenter. I den bevissthet, at jeg er sendt

av Kristi Kirke, kan jeg med rette si med apostelen Paulus: Således må alle mennesker betrakte oss som Kristi tjenere og forvaltere av Guds hemmeligheter. (1. Kor. 4, 1).

Her kreves nu av forvaltere, fortsetter apostelen, at enhver befinnes tro. Ja, det skal være mitt mål, mitt program, mitt livs oppgave, å forvalte det tredobbelte embede, lære-, preste- og hyrde-embede, som en tro Kristi tjener, som en god hyrde efter Jesu Kristi hjerte og mønster. Billedet på den gode hyrde skildrer Jesus selv i dagens evangelium. Det fremstiller de egenskaper som en god hyrde efter Jesu eksempel må ha: Han må opofre sig for sine får til og med den fulle selvhengivelse. Han må kjenne sine. Han må bære omsorg for deres åndelige vekst og fremskritt. Det skal være mitt embedes program og oppgave.

Den gode hyrde gir sitt liv for sine får, sier Jesus. Dette ord inneholder mere enn vi ved første blick aner. Å hengi sitt liv, det betyr ikke bare å dø for en annen, å dø istedet for ham, så han kan få leve. Det har Jesus gjort. Vi mennesker var dømt til døden både den legemlige og hvad verre er: til den åndelige død. Synden var det som drepte det åndelige sjeloliv, som Gud hadde skjenket oss og som er en deltagelse i Guds eget liv. Intet menneske, ingen skapning var istand til å gi oss det igjen. Kun Jesus, Gud og menneske i en person, var istand dertil. Og Han hengav sitt liv, som er så dyrebart, at Gud antok oss i nåde, ophevet den gamle dødsdom, skjenket oss livet, livet

som Guds barn, som engang skal delta i Hans evige og salige liv i himmelen.

Men å hengi sitt liv betyr mere. Det betyr ikke bare å dø for en annen, det betyr også å leve for ham, å sette all sin kraft inn til andres fordel, å stille all sin evne og all sin tid til de andres tjeneste. Det har Jesus gjort, og det gjør han fremdeles på en enestående og fremragende måte. Alltid lærte han ved ord og eksempel, alltid gikk han omkring og gjorde vel, og da han hadde frembåret det store offer på Golgata og var død for oss, stod han op fra graven på den tredje dag, for ikke mere å dø, men for alltid å leve for oss. Han fór op til himmelen og lever for alltid å tre frem for oss hos Gud som vår midler og forsoner (Heb. 7. 25). Han har innstiftet sin Kirke, som skal fortsette Hans frelsergjerning; gjennom sin Kirke utdeler Han frelsens nådegaver inntil dagens ende til så mange som kommer, og så ivrig og rikelig, at vi må si: Gid menneskene var like ivrige til å ta imot nåden, som han er ivrig til å rekke den frem til oss. Således må enhver god hyrde efter Jesu mønster hengi sitt liv for Jesu forløste. Vel har ikke enhver anledning til å dø for dem, og det ligger heller ikke i Guds planer. Beredt må man alltid være til det. Men enhver god hyrde efter Jesu eksempel skal hengi sitt liv for de ham anbetrodde, idet han setter all sin kraft og evne inn til å tjene deres vel og frelse, idet han bruker all sin tid dertil. Den største iblandt Eder skal være som den mindste og forstanderen som den der tjener (Luk. 21. 26) sier Jesus. Dette ord sier klart hvorledes den gode hyrde efter Jesu eksempel skal hengi sitt liv for sine får. Ennu skarpere trer denne den gode hyrdes oppgave frem ved motsetningen til leiesvennen. Det som kjennetegner leiesvennen som sådan er ikke akkurat det, at fårene ikke hører ham til, men det at leiesvennen søker sin egen fordel. Profeten Esekiel sier om dem: Det svake har I ikke styrket og det syke har I ikke lægt, og det

sønderbrudte har I ikke forbundet og det fordrevne har I ikke ført tilbake og det fortabte har I ikke opsøkt (Es. 34, 4). Kun den egne fordel er rettesnoren for leiesvennens handlen, og når den kommer i fare, vil leiesvennen svikte hele sin hyrdegjerning og overlate de ham anbetrodde til deres skjebne. Men den gode hyrde gir sitt liv for sine får. Hos ham har den personlige fordel ingen betydning. Således må den gode hyrde være, som er sendt av Kirken til å røkte Kristi forløste. Og det skal være min bestrebelse og min lykke å hengi mitt liv for Eder, å tjene Eders åndelige vel med all min kraft og evne.

Jeg er den gode hyrde, fortsetter Jesus i evangeliet, og jeg kjenner mine og mine kjenner mig, likesom Faderen kjenner mig og jeg kjenner Faderen. (Joh. 10, 14, 15). Det er ikke blott en utvortes kjennetegn som Frelseren mener her, det er en innvortes kjennetegn, og den dypeste grunn, hvorfor han hengir sitt liv for sine får. Han kjenner sjelenes høie verdi og han verdsetter og elsker sine derefter. Hvor høit han anslår en eneste sjels verdi, det viser han ved å sette sitt eget kostbare liv til for å redde den. Uovervinnelig er denne kjærlighet. Ingen utakk, ingen skuffelse, ingen lidelse kan lede ham bort fra å hengi livet, ingen mørkets makt kan forminske hans kjærlighet.

Jesus kjenner sine som Faderen kjenner ham og han kjenner Faderen. Ja sannelig, Sønnen kjenner Faderen. Han skuer alltid hans uendelig herlige åsyn. Faderen kjenner Sønnen. Han er jo, som apostelen Paulus sier, hans vesens uttrykte bilde, hans herlighets avglans. (Cf. kol. 1, 13. ff.). Sønnen vet også at hans himmelske Faders trekk er avpreget i hver menneskesjel; ti de er skapte i hans bilde. Derfor elsker Sønnen sjelene, han skuer i dem Faderens bilde. Derfor er han beredt til å forløse dem, for å gjenfremstille sin Faders bilde i dem, for å utforme det stedse renere og fullkommere. (Forts.).

Katolisismen og det moderne Indien.

Efter Mgr. Rossillon, biskop av Vizagatapam.

(Forts.)

III.

Den religiøse stilling i Indien.

Fra det religiøse standpunkt sett må man si, at den intellektuelle og kultiverte indiers karakter har forandret sig meget. Ansetter vi disse intellektuelles antall til 15 millioner — som er temmelig høit regnet — har de 5 millioner en engelsk og de 10 millioner en utdannelse på grunnlag av Sanskrit. Uten at man

løper i fare for å ta feil kan man gå ut fra, at herav er en tredjedel ateister — det er agitasjonens førere — og at en annen tredjedel tilhører den ortodokse leir, som tross sin kultur holder strengt på sin kaste og sin sekt. Den siste tredjedel har laget sig en slags eklektisisme, halv hinduisk, halv kristen — de bruker ofte den kristne terminologi og anerkjenner endog Kristus som den fullkomneste guddommelige inkarnasjon. Men — sier de — akkurat som han kan også vi bli

guddommelige. Deres største hindring overfor Kristus er i grunnen den, at han ikke er innfødt indier.

Setter vi nu de 80 millioner muhammedanere ut av betraktning, kan vi si, at nasjonens store masse — 250 millioner sjeler — er hinduer, d. v. s. hedninger, og er blitt i sin gamle trosbekjennelse. Man kan umulig beskrive denne paganisme med sitt panteon av 33 millioner guder, med sine talløse sekter og sine barnslige, selsomme og ofte obskjøne ceremonier. De store klassiske guddommer som Brama, Sivu og Vischnu er gått av mote og har den dag i dag kun ringe betydning. Motegudene er de to elskede inkarnasjoner: Krischna, den indiske Kristus, og Rama, nasjonalhelten, med sitt følge av tusener andre underordnede guder og gudinner. Men hvor mangfoldig så enn guddommene og deres dyrkelse er, så er dog denne hinduisme dypt forankret i folkets bevissthet. Alle hinduer uten hensyn til hvilken race de tilhører eller hvilken provins de er fra har følgende 5 dogmer felles: 1) Metempsychosen eller den uendelige rekke av gjenfødsler, 2) Karma eller den sterke tro på en determinisme der lar våre handlinger i dette liv være bestemt av hvad vi foretok oss de forrige ganger vi levet, 3) inkarnasjonslæren om guddommens åpenbaring i utvalgte menn som Buddha, Muhammed, Konfucius, Jesus-Kristus, 4) kastevesenet som den nødvendige følge av Metempsychosen og karma, 5) koens kultus som symbol på den nestekjærlighet som skal bestå mellom menneskene og dyrene.

Gandhis religion.

Og nu kommer vi til et interessant spørsmål: hvor står så Gandhi religiøst sett? Gandhi er ikke mer polyteist eller det er næsten bedre å si, at han er hindu uten hinduisme. Han har gjennomgått to religiøse kriser — den ene i London og den annen i Johannesburg, hvor han holdt på å bli protestant — han kjenner nemlig kristendommen kun gjennom protestantismen. Han pleier å si: «Jeg er omvendt gjennom det nye testamente og har funnet min ikke-motstands-idé i Kristi ord: når nogen slår dig på den høire kinn, rekk ham da også din venstre!» En venn, som var sammen med ham under disse sjelekriser, sa til ham at kristendommens ophøiede tanker kom fra hinduismen — derfor besluttet han sig til ikke å konvertere, men danne sig sin egen religion for sitt personlige behov. Hans teori er at ethvert menneske må ha en religion som er avpasset nettopp efter hans åndstilstand — en ekte indisk tanke! Hans Gud — forsikrer han — er en sannhetens gud, som han konsulterer hver gang han skal treffe en avgjørelse. De fem dogmer har han beholdt og man vil ikke få noget svar av ham, hvis man spør ham, hvordan han kan forene dem med sin halv-kristelige trosbekjennelse. Gandhi er orientaler og derfor ikke ukjent med inkonsekvenser og selvmotsigelser. At de er utelukket i en europeers hjerne er for orientalere et svakhetsteegn. Derfor har det slett ikke genert «Mahatmaen» (den store sjel) å utplyndre kristendommen. Han har tatt bønner og kyskheden — begge for hinduismen ukjente begreper — boten og fasten og det religiøse liv av oss. Efter at han med samtykke av sin hustru var

blitt skilt fra henne, opprettet han det i Indien berømte kloster Sabarmati, hvor over hundre disipler, menn og kvinner, også mange europeere — på sin vis streber efter helliggjørelse under hans veiledning. Han har ikke alene pålagt dem å avlegge de tre løfter om armod, kyskhet og lydighet, men også løfter om å forsake all kjøttspisen, kun følge sannheten Swadeschi. Hvem kan forstå dette? Han tilbeder vår Gud i sannhetens ånd, men vet ikke bestemt, hvori den består. «Har De funnet Gud?» blev han engang spurt om. «Nei, jeg søker ham stadig.» «Og hvordan håper De å finne ham?»

Gandhi med følge.

«Gjennom forsakelse, som er den fullkomneste form for kyskhet. Jo mer jeg forsaker av alt det ytre, jo mer vil mitt indre bli fylt av Gud. Men for helt å bli fylt av Gud er mange på hverandre følgende fødsler nødvendige.» Alltid treffer vi på denne metempsychose og denne forsakelses ånd som middel til å slippe ut av illusjonene og utrydde begjæret, som er årsaken til all menneskelig elendighet. Dette er den tanke som har besatt den indiske ånd og gjort Gandhi til en ennu fullkommnere fakir enn de fleste andre. Han selv vet uten tvil hvor han vil hen, ti ordenslivet har gitt ham en uhyre autoritet overfor mengden. «Som Gud i Kristus blev menneske for å frelse Europa, så er han i Gandhi blitt menneske for å frelse Indien,» forsikrer hans tilhengere. Når Gandhi engang dør, vil han uten tvil få sin plass i det hinduiske panteon og sitt alter i Ramas land. Man begynner allerede så smått å tilbe ham overalt. (Forts.).

Augustin og Goethe.

EFTER PAUL REINELT.

En sammenligning mellom Goethe og Augustin faller i grunnen ganske naturlig. Hele 1930 feiret vi Augustin og solet oss i glansen fra den store afrikaner — nu står vi midt i Goethe-året, og det er umulig ikke å beskjeftige sig inngående med denne universelle ånd. Vi er dog akkurat de samme mennesker som bøier oss i ærbødighet for begge og på hvem de begge influerer. Der må altså ved dem begge gis noget som er felles og som må være sterkere enn det som er forskjellig. Selv om de tilhører forskjellige sfærer og kulturkretser er de begge eksponenter for sin tid med dens sprog og kultur, og begge står de våre hjerter nær. På en ytre sammenheng har allerede Goethe selv gjort op-

merksom, idet han i et brev til fyrstinne Gallitzin forteller at han er født på den hl. Augustinus's dag, den 28. august. — Til en viss grad forløper deres liv parallelt. Augustin blev født i 354 — Goethe i 1749.

Da Augustin blev født var den hedenske kultur i oppløsning i aftenlandene. Morgenlandene derimot hadde allerede da sine store åndelige førere: en Athanasius, Basilius, Gregor av Nazianz, Chrysostomus. I aftenlandene hersket hedenskapet ennå — ja under Julian gjorde det endog et forsøk på helt å gjenerobre makten. Politisk begynner det å bli kaos, fordi de germanske folkeslag med utålmodighet banker på det romerske rikets porter, overskrider Donau, bryter inn i Gallien. I det engang så blomstrende Afrika er der en merkbar lammelse å spore. Her hvor den kristne ånd og den hedenske kultur hadde inngått i Tertullians og Cyprians dager et herlig forbund, blir nu Kirken herjet av umoral og sekter. I aftenlande lyser ikke kristendommen mer — de etterfølgende tiders heroer er enten ikke født eller vandrer som Hieronymus fra sted til sted, mens Ambrosius ennå er hedning og paven innviklet i teologiske disputer som lammer hans virksomhet. I Rom har hedenskapet en god støtte i senatet, og på torver og gater ryker mange hundreder av altre. Milano er Arianernes faste borg og keiserne er i grunnen kun av navn kristne — de er udøpte og i skarp opposisjon til katolicismen. Imidlertid manglet der ikke lysglimt og det oppblomstrende munkevesen under Martin av Tours lovet det beste for fremtiden. På dette tidspunkt blev Augustin født.

I politisk og dikterisk henseende lå ikke forholdene i Tyskland stort bedre an da Goethe blev født. Spaltningen mellom hedenskap og kristendom het her: Protestantisme kontra katolisisme. Østens innflytelse på aftenlandenes kultur hadde her sitt sidegrep på alt hvad der var tysk. Trediveårskrigens etterveer var merkbare ennå, og det tyske sprogs utarten kunde sammenstilles med det barbariske latin i den undergangviede romerske kulturs dager. På ytre begivenheter var Goethes tid like så rik som Augustins. I sine samtaler med Eckermann har dikterne selv skildret denne epoke: «Jeg hadde den store lykke å bli født på en tid hvor store verdensbegivenheter hørte til den daglige orden, og dette fortsattes hele mitt liv, så jeg oplevet syvårskrigen, den franske revolusjon, Amerikas løsrivelse fra England, den hele Napoleonstid og hans fall og den

Augustin.

nærmest påfølgende tid.» — Augustin blev født i det romerske rikets periferi. Hans far var en underordnet officer uten høiere dannelselse, men besjelet av den brennende ergjerrighet å gjøre noe stort ut av sin begavede sønn. Han oplevet ikke det, mens derimot hans hustru, den fortreffelige Monika, hadde en mektig innflytelse på sønnen, ikke alene ved sitt eksempel, men også gjennom sine bønner. Ligner dette ikke aldeles den ergjerrige keiserlige «rat» Goethe i Frankfurt, som også stammet fra relativt små forhold og arbeidet for å sikre sin sønn en plass i Frankfurts rådsforsamling? Han oplevet ikke å se dette, og var derfor alltid ulykkelig og skuffet, da han manglet sans for sin sønns litterære størrelse. Derimot tilhørte hele Goethes kjærlighet moren med hvem han følte sig i høi grad åndelig beslektet.

Liksom Monika utøvte også hun en stor innflytelse på sin sønn, selv om hennes vei var den religiøse indifferensens meget brede sti, som hun dog med sitt utpregede humør og sin anerkjente posisjon befant sig såre vel på. Imidlertid fulgte sønnenes livsanskuelse den retning mødrene angav, og derfor blev den ene den store helgen, og den annen den store dikter.

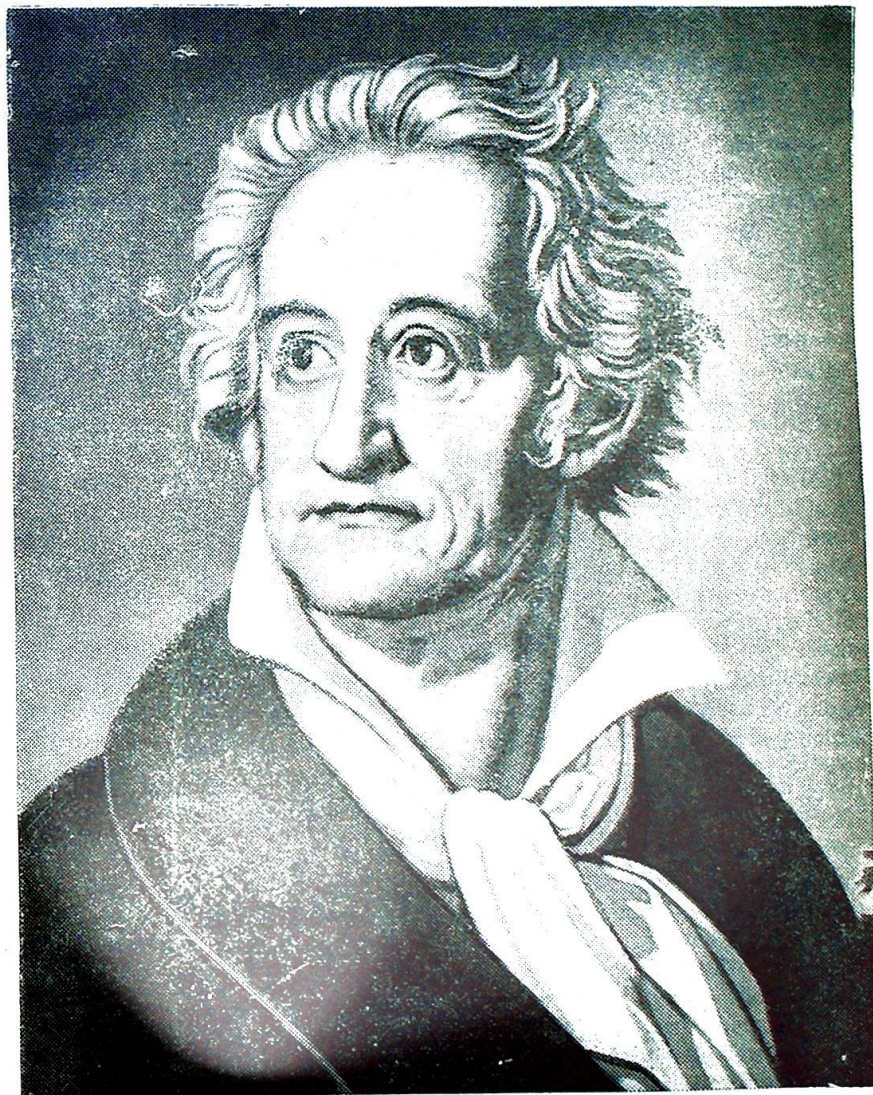
La oss kaste kjærlighetens kåpe over deres studieår! Kartago for den enes og Strassbourg og Leipzig for den annens vedkommende, er de to etapper hvor de raste ut, og som de begge berører i sine selvbiografier.

Den hl. Augustin tenker med bitter vevot på sin Gretchentragedie i Kartago — dikteren Goethe forklarer hele episoden i Sesenheim med dikterisk licens. Det de begge søkte var en livsanskuelse, og Augustin følte sig som lærer i Kartago like så utilfreds som Goethe som embedsmann i Frankfurt og Wetzlar — til her-tug Karl August tilbød ham et virkefelt i Weimar — pendant til da prefekten for Milano kalte den unge Augustin til lærer i Retorikk ved Milano læreranstalt. Begge fikk de derved fast grunn under føttene og kunde utfolde alle sine krefter.

Begge var geniale, men på vidt forskjellig måte. Augustin tenkte i begreper — Goethe i bilder. Begge hadde gått i skole hos Platon, som Goethe — efter i sin tidligste ungdom å ha studert ham — senere i Strassburg vendte tilbake til, og hvis påvirkning gjør sig merkbart gjeldende i hans «farvelære». Som dikter følte han sig meget mer åndsbeslektet med Platon enn med Aristoteles, mens Augustin satte denne høit som den mester, der leverte ham byggestenene til hans mektige dogmatiske tempel. Han skattet i ham filosofien, mens Goethe ikke var noen venn av filosofien:

«For filosofiens innerste vesen mangler jeg de nødvendige organer,» sa han — hvad dog ikke hindret ham i å beskjeftige sig inngående med denne disiplin. Rousseau, Voltaire, Spinoza, Leibniz og Kant har øvet en større innflytelse på ham enn han vilde stå ved. Og like så sant som det er at Goethe ikke i egentligste forstand er filosof, like så forståelig er alle de besværligheter, som mennesker har gjort sig, for ut fra dikterens verker å konstruere et filosofisk system. Heri ligner Goethe og Augustin hverandre: begge tar sin tidsepokes kultur såvelsom dens filosofi op i sig, forarbeider stoffet nok så ubevisst, og skaper derfra sine verker på genial måte. Mellem deres samtidige har der sikkert vært menn, som besatt langt rikere ren filosofisk viden enn både Goethe og Augustin, men disse samtidige kunde bare være mottagende, mens de to andre omskapte sin viden så genialt, at de for alltid står som uopnåelige.

(Forts.).

Goethe.

Høitidsdag på Sylling.

Badet i den tidlige vårsols gjennemsiktige skinn — hvor lyset ennå dominerer varmen — ligger St. Halvardklostrets gule bygning i Sylling som en kjempestor påskelilje, da vi kjører op imot det for å overvære ikledningen av de nye St. Franciskus-søstre. Flagget smeller sitt norske velkommen — det blå-hvite kors vaier som landets hilsen til de unge fremmede kvinner, som er kommet så langveisfra for å vie sitt arbeidsliv til oss heroppe. Nede fra bygden sender andre flagg også sin hilsen op — en sympatitilkjennegivelse som også ytrer sig ved at flere av omegnens beboere har funnet vei op til det lille kapell for å bivåne ceremonien.

Kapellet er smykket med liljer — gule og hvite påske- og pinseliljer dekker hele alteret — det er som påskens farver har fanget selve solen inn og brakt den med sig i blomstenes drakt. De hvite lys med sin gule flamme står i rad og rekke — ytterst ranker påskekjerten sig op over de andre. På benkene ligger små gule hefter: søstre har betenksomt sørget for at også de fremmede kan følge den vakre ceremoni til dens minste enkeltheter.

For alteret treder administrator i sin hvite og gule kåpe — han biståes av sogneprest til Stabekk van der Vlugt. Orglet intonerer med et festlig brus — det er Syllings rektor, den elskede og aktede gamle pastor Riesterer, som selv betjener det. I sine hvite brude-drakter med slør og krans og de flammende kjerner i hendene — symbolet på hjertets brennende offervilje — kommer de 6 unge postulanter op ad kirkegulvet og kneler foran alteret, mens koret istemmer: Jesu corona virginum — «Du vandrer mellom liljer — i jomfruskarens glans — og smykker rikt som brudgom — din brud med ærens krans».

Administrator taler. Ut fra ordet, som også lød til den hl. Frans av Xaver og fikk den avgjørende betydning for hans liv: «Hvad gavner det et menneske om han vant den hele verden, men tok skade på sin sjel —» priser han de lykkelige, som så unge har funnet frem til der, hvor den sanne glede er. Vel er — med det skritt som blir tatt i dag — kun de ytre vanskeligheter overvunnet — det ytre offer brakt og det største står igjen: den daglige indre kamp om den innerligste hengivelse, den innerste selvopofrelse, som vil strekke sig over hele livet — men allikevel betyr skrittet idag, at deres søken har ført dem frem til den trygghet, den lykke, som ene den helstøpte tjenergjerning uten verdslig avkortning gir, og at de bygger sitt liv på og for det eneste, som kan tilfredsstillende sjelens dypeste lengsel og derved tillate den å leve livet i ånd og sannhet allerede her på jorden.

Den dyptføyte og med intens kraft fremførte tale grep alle — og inntrykket forsterkedes ved den skjønne ceremoni, som nu fulgte: innvielsen og overrekkelsen av ordensdrakten, det hvite slør, beltet og rosenkransen som skjer ved det vakre ritual, utarbeidet av biskop Smit og pater Witte, og nu på fjerde år anvendt ved denne handling. Det vil dessverre ta for megen plass

å gjengi det in ekstense — vi skal blott som en liten prøve citere de ord hvormed sløret overrekkes:

«Motta, søster, dette viede slør, som skal tilsløre ditt hode, og be den himmelske brudgom at han måtte rense din sjel så du alltid har ham i sinnet som oppholder sig blandt liljer.»

Mens de brudedraksklædte, ledsaget av den omsorgsfulle novicemesterinne, fjerner sig for å iføre sig ordensdrakten, kneler tre novicer foran alteret og får overrakt de sorte slør.

Postulantene, nu novicer, vender tilbake, og mottar sine nye navner — de navn som er skrevet i livets bok og som de nu skal lyde her på jorden til de budsendes hjem fra sitt hellige kall for å motta sin lønn av den Herre som de valgte å tjene fullt ut allerede hernede. Et Te Deum følger denne del av høitideligheten, hvorefter messen celebreres og gudstjenesten avsluttes med den sakramentale velsignelse lyst over alle.

Det var 19. mars 1901 at St. Franciskus-Xaversøstre nedsatte sig i Bergen som den eneste norske kongregasjon, stiftet av biskop Fallize. Fra Bergen har de bredt sig til Stavanger, Arendal, Haugesund, med noviciatus i Sylling og moderhus i Bossum i Holland. De ledes nu av moder Beate, som også var tilstede ved ikledningsfesten — og alle som kjenner den ærverdige moder vil forstå at det er umulig å avslutte en beretning om noe som vedkommer kongregasjonen uten å bringe henne en ærbødig hyldest. Umulig fordi man ikke skal ha opholdt sig mange timer som gjest hos søstre for å opdage, hvilken betydning moder Beate har for dem alle og for deres arbeide.

Det tiende kjærighetssinn, som fra henne utøver sin stille men sterke virkning, er av dimensjoner, som rekke langt forbi hvad ord overhodet kan uttrykke, men som finner sin utløsning i den takknemlighet som overalt bølger imot henne fordi hun er som hun er: det lysende eksempel på hvad Guds nåde kan gjøre ut av et menneske, når mennesket stiller sin vilje til dens disposisjon. Denne takk klinger i søstrenes stemmer når de taler om henne — og den samme takk gjennomvarmer oss når vi taler til henne.

Med sinnet fylt av takknemlighet for en uforglemmelig dag forlater man det gjestfrie kloster — ingen stiller for sine gjester som nonnene: vi husker i denne forbindelse med stor glede og dyp takknemlighet et opphold på Vår Frues Hospital hos St. Josefs-søstre i Oslo! — og vender tilbake til sitt arbeide, beriket med et minne som hjelper også den fremmede til ikke å ta skade på sin sjel i kampen for tilværelsen.

p. t. Sylling, 13. april 1932.

E.

Nytt fra de muhammedanske land.

En hel ny verdensanskuelse holder på å arbeide sig frem blandt muhammedanene — som så meget annet i våre dager en frukt av verdenskrigen. Før den var religionen det faste bånd som holdt tyrkere, arabere, persere, egyptere, til og med indiere, sammen — men etter krigen har nasjonalismen reist hodet i de forskjel-

lige land. Først i annen rekke kommer religionen, og slett ikke mer som et mål i og for sig. Kan Islam brukes i nasjonalistisk øiemed — vel, så er det bra — ellers må den vike. Særlig karakteristisk for denne nye ånd er det faktum, at det arabiske sprog, som tidligere var det enerådende i alle religiøse saker, nu kun brukes av araberne selv. Muhammed er ikke mer den store profet — hans stjerne er bleknet en del, og man undser sig ikke for å kritisere ham nokså sterkt, idet man oppstiller Abraham som en langt renere og edlere type enn ham. Man er så kjetterisk at man docerer: «Veil var Muhammed en av Islams forkynnere, men selv Islam er langt eldre enn ham — den stammer helt fra Abraham, hvis religionsform er den reneste og sanneste som finnes.» Det ser ut til som dette kan bli en overgang til kristendommen og forståelsen av dens fullkommenhetsgjørelse av Abrahams tro. Muhammedanerne har ennå ikke anerkjent kristendommen offisielt, men de søkende sjele — de som leter etter sannheten — føres stadig i større og større antall nærmere og nærmere til den. Tidligere regnet man muhammedanerne som de vanskeligste av alle å misjonere iblandt — det ser ut til å bli anderledes. Portene åpner sig mer og mer for den kristne forkynnelse og der er rike fremtidsmuligheter for den misjon, som forstår den islamske mentalitet og kan arbeide ut fra den.

Den eukaristiske kongress i Dublin.

Forberedelsene til denne store kirkebegivenhet, som skal finne sted i slutten av juni, går sin rolige gang. De materielle detaljer er nu så fastlagte, at komiteen for kongressen har kunnet publicere arbeidsprogrammet. Den 20. juni kommer den pavelige kardinallegat til Dublin og den neste dag vil et garden-party og en recepsjon på Blackrock-kollegiet forberede den sociale atmosfære for de religiøse handlinger. Den samme dag finner en almindelig barnekomunion sted over hele Irland. Den 22. juni blir kongressen høitidelig åpnet i Sainte-Marie-Katedralen, hvor det hellige Sakrament vil være utstillet. I alle Dublins kirker vil Sakramentet være utstillet til tilbedelse fra klokken 9 til midnattsmessens velsignelse er lyst. Dette vil finne sted under hele kongressen. Til ære for Kristus-Kongen vil hele Dublin ligge illuminert fra solens nedgang til daggry. Den neste dag er der pontifikalmesse i Katedralen, etterfulgt av en sammenkomst av prestene — om aftenen møte for menn i Phænix-parken, hvor kardinallegaten vil utdele velsignelsen og delta i processjonen. Dagen derpå samme program, kun er aftenens møte for kvinnene. Om lørdagen pontifikalmesse for barna i parken. Og endelig om søndagen den 26. juni av-

sluttes kongressen med en pontifikalmesse i friluft i Phænix-parken, hvorfra den høitidelige processjon utgår til O'Connell-broen, hvor kardinallegaten meddeler den avsluttende velsignelse.

Herhjemme —:

Trondheim.

Umiddelbart før høimessen i St. Olavs kirke søndag den 10. april blev pater *Witte* av administrator *Irgens* høitidelig innsatt i sitt nye embede som superior for Mellem-Norges kirkedistrikt. Denne høitidelighet kommer til å leve som et strålende og gripende minne blandt katolikkene i Trondheim. I Norges gamle erkebispestad er der nu slått en ny bro mellom den katolske middelalder og nutiden. Pater *Witte* tar arven op efter erkebiskopene ved Nidaros domkirke.

St. Olavs kirke var festlig smykket med blomster og lys og fylt av forventningsfulle mennesker. Med utgangspunktet i ordene: «Likesom Faderen sendte mig, således sender også jeg Eder,» fremhevet administrator *Irgens* at der i dette ord lå årsak både til engstelse og til trøst — engstelse for det store ansvar, trøst fordi den samme kjærlighet, hvormed Faderen sendte Sønnen, alltid følger den Han sender i sitt navn.

Det var et stort ansvar som var lagt på pater *Wittes* skuldre. Mangen gang vil han kunne føle det tungt; men han måtte huske at selv om prestene er ensomme, er de aldri alene.

Til menigheten rettet administrator en opfordring til å motta distriktets nye overhyrde som den der kom i Herrens navn, motta ham som Kirkens utsending, være lydhør overfor hans forkynnelse og etterkomme hans anvisninger. Hvis det skjedde, vilde det være til stor velsignelse for alle. Han minnet om at overalt hvor pater *Witte* hadde virket, hadde han vunnet alles kjærlighet og aktelse og sett rike frukter av sitt arbeide. Administrator endte med å nedbe Guds velsignelse over den nye overhyrde, presteskapet og de troende. Derpå leste sognepresten, pater *Toll*, utnevnesdekretet og hilste pater *Witte* velkommen på menighetens og egne vegne. Pater *Witte* forrettet messen, og efter evangeliet besteg han prekestolen og holdt den preken, som er inntatt annet sted i bladet og som også blev en programtale. Efter høimessen sang menigheten unisont: Store Gud vi lover Dig.

Pater *Witte* forrettet også aftenandakten, assisteret av sognepresten. Efter aftenandakten var det festmøte i foreningslokalet, hvor menigheten hilste på sin nye

overhyrde. Sognepresten innledet med en velkomsttale rettet til pater Witte. Derpå blev der sunget en sang, skrevet for anledningen av mgr. Kjelstrup, hvorpå sognepresten igjen tok ordet for på menighetens vegne å lykkønske den nye overhyrde. Etterpå holdt hr. Lohse på St. Olavforeningens vegne en hjertelig velkomsthilsen til pater Witte. Administrator Irgens rettet så på Oslo apostoliske vikariats vegne en lykkønskning til pater Witte og til det nye kirkedistrikt.

Til slutt tok pater Witte ordet og gav en oversikt over den katolske Kirkes utvikling i Norge før og etter reformasjonen. Han fremholdt særlig kontinuiteten mellom det gamle og nye — fortid og nutid rekker hverandre hånden idet et selvstendig kirkedistrikt blir oprettet med Trondheim som hovedsete. Talen blev påhørt med stor interesse og lønnet med sterkt bifall. Etterat Olavs-hymnen var sunget og man hadde hørt en oplesning av fru Skarland, gikk man over til et hyggelig selskapielig samvær. Der blev sunget flere sanger, — til slutt Gud signe vårt dyre fedreland.

N. G.

Høiærverdige pater Witte

ankom torsdag morgen til Oslo og avreiste fredag til Molde hvor Superioren foreløbig vil ta ophold.

Fru Edith de Castro Henrichsen,

som i forrige uke efter lengere tids sykdom avgikk ved døden i Bergen, blev lørdag den 16. april bisatt på Lillehammer kirkegård, hvor avdødes ektefelle også er begravet. — Sørgemessen celebrertes i fru Sigrid Undsets hjem av sognepresten i St. Torfinns menighet, Hamar, velærv. pastor Sund. Tilstede var avdødes nærmeste familie, venner fra Lillehammer samt søstre og ministranter fra Hamar. Selve begravelsen foregikk under stor deltagelse fra Lillehammer gravkapell. Et veld av blomster blev nedlagt på graven, som et synlig tegn på den kjærlighet hvormed avdøde omfattedes. R. I. P.

«Hus og Have»

er utkommet med sitt niende bind, som hvad innhold og utstyr angår, står fullt på høide med de foregående. Tidsskriftet utkommer på Some & Co.'s forlag og redigeres ganske utmerket av fru Katti Wankel. Det bringer i tekst og bilder beskrivelser av norske hjem, orienterer i alt nytt som fremstilles til bruk i hjemmene og kommer med farveforeslag m. m. til nyinnredninger eller oppusning av værelser. Blomsterdyrking og havestell vies stor interesse. Ved sin alsidighet er «Hus og Have» en meget nyttig rådgiver for alle som har sans for hjemmenes skjønnhet og trivelighet og samtidig er nødt til å ta økonomiske hensyn.

— og derute:

Teresa Neumann.

En officiell utsending fra paven — rektoren ved Milanos universitet Fr. Gemelli, O. F. M. har besøkt Teresa Neumann for å undersøke Stigmatisasjonen. Han erklærer at der finnes ikke spor til hysteri hos Teresa, og at hennes tilfelle ikke kan forklares ad naturlig videnskapelig vei.

Vatikanets bygningschef,

Fabio de Rossi, er blitt avsatt fra sin stilling efter at den kommisjon, som paven nedsatte for å undersøke årsakene til innstyrtingen av biblioteket, har inngitt sin innstilling. Kommisjonen tilføier, at der ikke skal gjøres noget ansvar gjeldende mot Rossi.

Den stille uke i Rom

har vært ualmindelig stille, da den økonomiske verdenskrise holder mennesker hjemme. Hans hellighet har gitt audienser hver dag undtatt Skjærtorsdag og Langfredag.

En katolsk nonnes selvopofrelse.

Mater Marcella, priorinne ved Paris's pleiehjem, som 43 ganger har gitt sitt blod til overføring til patienter, blev forleden dag av republikens president hedret med æreslegionens kommandørkors.

Erkebiskop Kaspar av Prag og den katolske presse.

Erkebiskop Kaspar av Prag har uttalt sig til katolske journalister om den katolske presse på en måte som fortjener oppmerksomhet også i videre kretser: «Katolikken trenger sin presse og pressen må stå på toppen, ti de katolske prinsipper, som den skal forsvare, er de mest ophøiede som finnes — nemlig sannheten selv — og nettop i vår tid er de katolske grunnsetninger en livsbetingelse. Det skrevne ord virker mektig på mennesker. Derfor betyr hvert nytt tiltak på pressen område en hjertelig glede for mig når den streber efter å løfte pressen ennu høiere op. Den katolske presse må først og fremst holde sine lesere å jour med alt hvad der skjer i den katolske verden i utlandet. Alle etterretninger er til stor nytte for oss. Den katolske presse må ha sine egne etterretningsbyråer, og overall støtter de stedlige biskoper også alle presseanliggender med deres autoritet. Når man tenker på hvad våre motstandere ofrer på sin presse er det forståelig, at også vi må ofre av all makt for vår, når vi kan, så at vår presse kommer på et nivå som avtvinger almindelig aktelse og respekt. Vi må strebe efter at vår presse så godt som mulig utfyller sin betydningsfulle misjon. Vi må arbeide for at den trenger inn overalt og gjør våre grunnsetninger almindelig kjente.»